

## Isabeliny penízky

Kdysi dávno žila, byla královna Isabela. Neměla manžela ani otce a matku. Proto si připadala moc opuštěná, jako by nikam nepatřila. Jediné co milovala nadevše, byla její kouzelná zahrada plná ptáků a všelijakých kouzelných rostlin. Nejvzácnější rostlinou byla vinná réva, která neplodila jen červené hrozny, ale i zlaté penízky.



Jednoho večera se Isabela procházela nádhernou zahradou a počítala všechny zlaté penízky. Došla až na konec cesty, ale nemohla se dopočítat správného počtu. Kráčela tedy po pěšince zpět a počítala ještě jednou. Zase se nedopočítala. Královna byla vyděšená, ale protože ráno je moudřejší večera a po tmě by stejně nic neviděla, šla spát.

2. dne si zavolala sluhy a přikázala jim: "Rozběhněte se do všech koutů mého panství a sežeňte pro mě rytíře, který ztracené peníze vypátrá a přinese mi je zpět!" Služebnictvo si sbalilo a ještě před polednem vyrazili. Do večera téhož dne, věděla celá země královny Isabely, jaká krádež se stala i jaká je vysoká odměna. O této nabídce se dozvěděl i rytíř jménem Černý jezdec.



Když dorazil k Isabele, zjistil, že každou noc se ztratili další penízky. Královna byla zoufalá a neustále plakala a bědovala. Ale Černý jezdec jí uklidňoval, ať se nebojí, že jen co se setmí, přijde věci na kloub. Šel do zahrady a sedl si pod strom hned vedle zázračné révy. S první hvězdou na nebi začal být rytíř unavený a za chvíli se ozývalo tichounké chrápání.

Najednou se ozvalo takové kovové cinkání a než se stačil rytíř pořádně probrat, stály před ním tři kalichy a další už se snášely k zemi. Černý jezdec se polekal a rychle se schoval za strom, aby ho zloději nespatriili. Když se pozorněji podíval, uviděl, jak se z kalichů najednou proměňují staré stařeny a trhají z révy zlaté penízky. "Já to tušili Zlaté čarodějnice!" zašeptal si pro sebe rytíř. Než se nadál, čarodějnice se proměnily zpět na původní podobu a plul pomalu po nebi k obzoru. Rytíř nemeškal, skočil na koně a uháněl za nimi.



Jel celý den a celou noc, až přijel k veliké skále. Kalichy se mu ztratily z dohledu a on se jen bezradně díval na hromadu kamení. Věděl, že na skálu bude muset vylézt až v noci, jen nevěděl, kde se prozatím usadit. Pozorně se rozhlížel, až nedaleko spatřil malou chaloupku.

Když k ní přijel, viděl, že před ní na stoličce sedí stařeček. "Buď zdrav dědečku. Mohu se u tebe posilnit a trochu odpočinout?" pravil k podřimující osobě. Dědeček se probral, kouká na statného mládence a odpoví: "Dobrá, ale varuji tě. Tato skála je pod vlivem čar a kouzel starých čarodějnic. Nebudeš se bát?" Černý jezdec se zaradoval a odvětil: "Tyhle čarodějnice zrovna hledám stařečku a doufám, že mi poradíš jak na tu skálu vyšplhat." Dědeček nevěřícně mžoural, ale pak souhlasil a odvedl ho do chalupy, kde mu začal říkat, co a jak má udělat. Dokonce mu prozradil, že stařeny se na noc proměňují do větví zabodnutých v zemi. Jen tehdy se prý dají přemoct. Stačí je jen vytrhat ze země a zlomit nad hlavou.

Když přišla noc, přesně podle dědečkových pokynů se vydal na cestu. Nic sebou neměl, jen dlouhé lano. Začal šplhat. Trvalo to dlouho, než se dostal až na vrcholek hory. Ale přece jenom se mu to podařilo, a jakmile se trochu vzpamatoval z dlouhého výstupu, postavil se na nohy a začal se rozhlížet po okolí. Přesně jak dědeček říkal, pomyslel si rytíř, když uviděl pět větví čouhajících ze země.

Najednou ho popadla touha po hrdinství a rozběhl se k větvím. Nestačil ani pořádně zabrzdit a už rval dřeva ze země a lámal je nad hlavou jedno po druhém.



Když zlomil poslední, zablesklo se, ozval se hrom a místo zlámaných klacků tu leželi ukradené peníze. S radostí je popadl a sešplhal dolů ze zrádné skály. Vyzvednul si od dědečka koně a na jeho důkaz díku mu věnoval jeden z penízků. Pak už uháněl zpět k Isabele. Královna mu děkovala a za jeho udatnost mu přislíbila svou ruku.



*Marie Kortusová (tercie)*